

I.

Luboscž dyrbi naš fjednocičž. Luboscž je pre-
nje wusnamjo noweho kſchesczijanského žiwjenja, luboscž,
kotraž najwjetſcha wostanje bjes kſchesczijanskimi poczin-
kami. Wona je „ſwjask teho dokonjenja“, kaž naſch tekſt
praji, — to rěka: tón ſwjask, kiž jenu dokonjanoscž i druhéj
ſwjaska a fjednoczuje, hacž je wſchitko, ſchtož je nadobne,
ſwjasane a fjednoczene k prawemu dokonjenju. Luboscž dyr-
bimy ſzo woblez kaž draſtu, kiž naš pýſchi a wſchu po-
tajnu hroſnoscz wodžewa; pſchetož luboscž Khrystufzowa
pſchikrywa tež hrěchow hromadu. Luboscž dyrbi to prenje
bycž, ſchtož móz dostaſa w nowym kſchesczijanskim žiwje-
nju, pſchetož wona je najkraſniſchi demant bjes tymi ſcha-
zami, kiž Bóh do wutroby płodzi. W tym ſmym wſchitzu
jenaſeje myſle, kiž hromadze poſběhujemy tu móz węczeſeje
luboscze, kotraž naš je wumóhla.

Ta hnada, kiž je njebojo roſtorhnyła, ſzo dele púſch-
czyła do hubjenſtwia —, to bě ta luboscž, i kotrejž naš
Khrystufz je předy lubował; — ta ſlužba poſutu a wěry,
kiž chze wot Božeho Ducha wuczena bycž, to je ta luboscž,
i kotrejž dyrbimy my jeho ſafzo lubowacž. A, moji lubi, kiž
hromadze ſtejimy we tajkej ſvjatej ſlužbje luboscze, njedyr-
bjeli my ſzo bjes ſobi lubowacž? Wſmicze kſchesczijanstwu
luboscž, dha jemu pobrachni je to žiwjenje, kiž ſymnu hordoscz
ſwěta pſchewinje; wſmicze kſchesczijanej luboscž, dha jeho
bycžu pobrachnuje duscha. To hižom we wſchědnym žiwje-
nju widžimy. Hdźż cžlowjeka ſefnajecze, kotrehož pýſcha
ſwonke darv ducha abo rjanoscž cžěla, ale we jeho ſymnym
woblicžu njewotpeczuje ničo wot ſkóncznych prihovow lu-
bosce, a i jeho ſymnych ſkowow njeklinči wutrobný hłóž
zunjeho derjeměnjenja, — hdźż tež byſhcze i podžiwanjom na
tajkeho cžlowjeka pohladali, kſchesczijanske žiwjenje nje-
byſhcze we nim pytali, pſchetož žiwe ſjewjenje luboscze
jemu pobrachnuje. Abo, hdźż widžicze, ſchtož pilnoſcz a džě-
ławoscž dokonja, ſchtož wýſoka mudroſcz wunamaka, ſchtož
myſlenje mudrych tuteho ſwěta ſestaja a wuczi, a hdźż
pýſchi tym wſchitkim ſzo ſjawne cžini, ſo tón duch, kiž
w jich džěle abo we jich ſkowach knježi, je bjes ponižnoſcze,
a jenož to ſwoje pyta, dha njetrjebacze wobaracz tamnemu
prawemu wuſudženju: „a hdźż bych ja i cžlowjiskimi a